

La vaga dels oficis sanitaris

per

F. PROUBASTA

DIUEN els corresponsals periodístics, que la Cambra de Diputats ha vist amb terror l'esdevenidor que a Espanya portaria si hom concedís el dret de Sindicació als funcionaris públics, molts d'ells ocupats, com els metges, en assumptes tan urgents, que una vaga per l'obtenció de reivindicacions i en un moment determinat, podria produir resultats catastròfics.

No dubtem que, amb l'ascensió creixent de peticions en millores de jornal, hi hauran determinades ocupacions als obrers dels quals els serà prohibit l'utilitzar la vaga a causa de la virtualitat del seu ofici, car no és possible veure amb indiferència, que els obrers descarregadors del moll, per exemple, guanyin tant com el que més pel sol fet de què la seva actuació sigui imprescindible per la vida d'una ciutat i fins d'una nació, essent així que el sol mèrit en ells existent, consisteix en poder-se carregar a l'espatlla unes quantes desenes de quilos. Per motius semblants, hom trobarà injust que els collidors dels fruits del camp demànin en el moment de la collita un sou, que d'accedir-s'hi, porta aparellada la ruïna del propietari, sota l'amenaça de declarar-se en vaga.

Els que practiquen l'ofici de metge, ofici segons la llei alemanya, tenen també com a mitjà, ben senzill i eficaç com és, la vaga, per a conseguir les seves justes reivindicacions, car no creiem siguin els oficis de descarregadors i collidors d més necessitat i imprescindibles que el de metge, i aquells obtenen resultats sorprenents i inesperats amb tal mitjà. Motius no en falten, car les professions liberals estan passant per moments greus i, si no totes llurs causes, algunes són remeiabls. Estiguin tranquils els polítics i els corresponsals: mai no s'ha acudit als metges, per més funcionaris públics que puguin ésser, declarar-se en vaga, com no siguin els anglesos amb llurs sorprenents i paradoxals decisions i encara ho han realitzat una sola vegada.

La professió mèdica podrà ésser tan ofici com es vulgui, però el tracte constant amb l'home malalt, desvalgut, li desvetlla sentiments de pietat, d'amor al próisme, incapassos de poder ésser inclosos en els límits estrets d'un ofici. No en va s'ha considerat la Medicina com un sacerdoti. No sé si la denominació és plausible: però si que puc afirmar, que si sacerdoti és sacrifici, delit de ben obrar, desig ardent de mitigar tota mena de dolors i desgràcies, els metges n'estan saturats a desdir. I el record del malalt desemparat per manca d'assistència facultativa és suficient per fer-li renunciar a tota actuació que porti aparellada una interrupció en la seva tasca beneficiosa envers ell.

No necessiten acudir a la sindicació com a funcionaris per provocar una vaga. Els metges de tota Espanya si no estan sindicats, estan aglutinats, almenys, en Collegis, i poc costaria con-